

Többek között ide sorolandók mindazon tervek, illetve programok, amelyekre a Wallon Régióban nem kell környezetvédelmi engedélyt kérni.

(¹) HL L 206., 7. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 102. o.

2009. december 21-én benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-539/09. sz. ügy)

(2010/C 51/39)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: A. Caeiros és B. Conte meghatalmazottak)

Alperes: Németországi Szövetségi Köztársaság

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság — mivel nem engedélyezte a Számvevőszéknek, hogy elvégezze Németországban a tagállamok közigazgatási hatóságai között a hozzáadottérték-adó területén történő, az 1798/2003 rendeletben és a vonatkozó végrehajtási jogszabályokban szabályozott együttműködésre vonatkozó ellenőrzéseket — megsértette az EK 248. cikk (1), (2) és (3) bekezdéséből, az 1605/2002 rendelet 140. cikkének (2) bekezdéséből és 142. cikke (1) bekezdéséből, valamint az EK 10. cikkből eredő kötelezettségeit;

— a Bíróság a Németországi Szövetségi Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen kereset tárgyát az képezi, hogy a német hatóságok nem engedélyezték az Európai Számvevőszéknek, hogy elvégezze Németországban a tagállamok közigazgatási hatóságai között a hozzáadottérték-adó területén történő, az 1798/2003 rendeletben és a vonatkozó végrehajtási jogszabályokban szabályozott együttműködésre vonatkozó ellenőrzéseket.

A Bizottság álláspontja szerint a Németországi Szövetségi Köztársaság ezáltal megsértette az EK 248. cikkből, illetőleg az 1605/2002 rendeletből eredő kötelezettségeit, továbbá megszegte az EK 10. cikk szerinti jóhiszemű együttműködési kötelezettségét.

A Számvevőszék ellenőrzési hatáskörét tágan kell értelmezni: a Számvevőszék köteles az EU pénzügyeit ellenőrizni, és javításokat ajánlani. Ennek keretében jogosult arra, hogy az EU bevételeit és kiadásait érintő valamennyi területre és szereplőre vonatkozóan széleskörű vizsgálatot és ellenőrzést folytasson le.

Az ilyen ellenőrzéseket a tagállamokban is le lehet folytatni, és utóbbiak kötelesek az EK 248. cikk (3) bekezdése, az 1605/2002 rendelet 140. cikkének (2) bekezdése és 142. cikkének (1) bekezdése, valamint az EK 10. cikk szerinti jóhiszemű együttműködési kötelezettség alapján széleskörű támogatást nyújtani a Számvevőszéknek e tevékenységében. Ez magában foglalja azt a kötelezettséget is, hogy a Számvevőszék részére lehetővé tegyenek minden olyan ellenőrzést, amely az EU pénzügyi eszközei beszedésének és felhasználásának értékelését szolgálja.

A jelen esetben éppen ezt tagadták meg a német hatóságok a Számvevőszéktől.

Az 1798/2003 rendelet a közösségi bevételek jogszerűségére és szabályszerűségére vonatkozik. E rendelet olyan intézkedések hálózatának részét képezi, amelyek azt hivatottak biztosítani, hogy a tagállamok megfelelő hozzáadottértékadó-jövedelemmel, és ezáltal a Közösség a részére biztosított saját forrásokkal a lehető legjobb feltételek között rendelkezzen annak révén, hogy leküzdik a csalárd gyakorlatokat, illetve megelőzik azokat. Ebből a szempontból a Bizottság szükségesnek tartja, hogy a Számvevőszék a hozzáadottértékadó-jövedelem jogszerűségének és szabályszerűségének ellenőrzése érdekében ellenőrizhesse az 1798/2003 rendelet átültetését és alkalmazását. Ez azt jelenti, hogy a Számvevőszék ellenőrizheti, hogy a tagállamok hatékony együttműködési és segítségnyújtási rendszert vezettek-e be, és hogy e rendszert megfelelően átültetik-e a gyakorlatba, avagy javításokra van szükség.

Az 1798/2003 rendeletben előírt közigazgatási együttműködés gyakorlati megvalósítása hatással van a tagállamok által rendelkezésre bocsátandó, hozzáadottérték-adóból álló saját forrásokra. Az e területen folytatott megfelelő együttműködés megakadályozza a hozzáadottérték-adó kijátszását és kikerülését, és ezáltal automatikusan a hozzáadottértékadó-bevételek, így a Közösség hozzáadottérték-adóból álló saját forrásainak növekedéséhez vezet. Ezzel szemben ha valamely tagállam nem folytat szabályszerű együttműködést, nemcsak az 1798/2003 rendeletből eredő kötelezettségeit sérti meg, hanem a hozzáadottértékadó-irányelvől eredő azon kötelezettségét is, amely szerint köteles meghozni azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek alkalmasak a területén kivetett hozzáadottérték-adó maradéktalan beszedésének biztosítására.

A Regeringsrätten (Svédország) által 2009. december 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp kontra Skatterverket

(C-540/09. sz. ügy)

(2010/C 51/40)

Az eljárás nyelve: svéd

A kérdést előterjesztő bíróság

Regeringsrätten

Az alapeljárás felei

Felperes: Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp

Alperes: Skatterverket

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni a hatodik HÉA-irányelv 13. cikkének B. részét (a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló tanácsi irányelv⁽¹⁾ 135. cikkének (1) bekezdését), hogy az abban foglalt adómentességek az olyan szolgáltatásokra is kiterjednek, amelyek keretében valamely hitelintézet a részvénykibocsátást tervező társaság felé — ellenérték fejében — arra vállal garanciát, hogy a részvényjegyzésre nyitva álló időn belül nem jegyzett valamennyi részvényt átveszi (jegyzési garanciavállalásra)?

⁽¹⁾ 77/388/EKG tanácsi irányelv (HL L 145, 1. o.; magyar nyelvű kiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.)

Az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) T-21/06. sz., Németországi Szövetségi Köztársaság kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2009. október 6-án hozott ítélete ellen a Németországi Szövetségi Köztársaság által 2009. december 22-én benyújtott fellebbezés

(C-544/09. P. sz. ügy)

(2010/C 51/41)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Németországi Szövetségi Köztársaság (képviselők: M. Lumma, J. Möller és B. Klein meghatalmazottak)

A másik fél az eljárásban: Európai Bizottság

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-21/06. sz., Németországi Szövetségi Köztársaság kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2009. október 6-án hozott ítéletét;
- a Bíróság semmisítse meg az állami támogatásról, amelyet a Németországi Szövetségi Köztársaság a digitális földfelszíni televízió (DVB-T) bevezetéséhez Berlin-Brandenburgban adományozott [helyesen: a Németországi Szövetségi Köztársaság által a digitális földfelszíni televízió (DVB-T) bevezetéséhez Berlin-Brandenburgban nyújtott állami támogatásról szóló], 2005. november 9-i C(2005)3903 bizottsági határozatot, és
- a Bíróság az alperest kötelezze az összes költség viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbezés az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának azon ítéletét támadja, amellyel az Elsőfokú Bíróság a digitális földfelszíni televízió (DVB-T) bevezetéséhez Berlin-Brandenburgban nyújtott támogatással kapcsolatos C25/2004 eljárásban 2005. november 9-én hozott bizottsági határozat ellen a Németországi Szövetségi Köztársaság által benyújtott keresetet mint megalapozatlant elutasította. A Bizottság a határozatban a támogatási intézkedést a belső piaccal összeegyeztethetetlennek (EUMSZ. 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja) tekintette.

A Németországi Szövetségi Köztársaság összesen öt jogalapra hivatkozik, amelyekben azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem ismerte el a Bizottság hatáskörrel való visszaélését, és ezért a keresetet jogtalanul utasította el.

Először is az Elsőfokú Bíróság tévesen tagadta az intézkedés ösztönző hatását, amikor csupán az analóg földfelszíni műsorszórásról a DVB-T-re való áttérés igen korlátozott időtartamára támaszkodott, anélkül hogy az egész intézkedés tekintetében figyelembe vette volna a támogatott műsorszolgáltatók költségeit. Ezen egész intézkedés a konkrét áttérés mellett magában foglalja a műsorkínálatnak a DVB-T-n keresztül öt évig való fenntartására vonatkozó kötelezettséget is, függetlenül az alig előre jelezhető piaci elfogadástól. Ezért figyelembe kell venni az e kötelező műsorszórási időszak során felmerülő járulékos költségeket is.

Másodszor az Elsőfokú Bíróság tévesen túlságosan kiterjesztette a Bizottságnak az EUMSZ. 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja szerinti értékelési kritériumait, amikor elfogadta, hogy a Bizottság a támogatási intézkedés alkalmasságát már azon okból is tagadhatja, mert a cél állítólag alternatív szabályozó intézkedésekkel is elérhető lenne. Az alternatív intézkedésekkel való összehasonlítás az EUMSZ-nek a támogatások ellenőrzésére vonatkozó rendelkezései által követett cél szerint nem tartozik a Bizottság megengedett vizsgálati eljárásába. Ezzel összefüggésben a szövetségi kormány azt is kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a tagállamra hárította az azzal kapcsolatos bizonyítási terhet, hogy a Bizottság által javasolt alternatív intézkedések már eleve hatástalanok lettek volna. Ez ellentmond a jogbiztonság elvének, a bizonyítási terhet megosztása általános elveinek és a támogatások ellenőrzése céljának.

Harmadszor az Elsőfokú Bíróság az EUMSZ. 107. cikk (3) bekezdése c) pontjának vizsgálata során figyelmen kívül hagyta az Unió alapvető jogainak relevanciáját, amelyek az elsődleges jog részeként az Unió valamennyi szervét kötik minden fellépés során. Amennyiben valamely támogatás engedélyezésének megtagadásához elegendő lenne az állítólagos esetleges alternatív szabályozó intézkedésekre való egyszerű utalás, figyelmen kívül maradna az, hogy a szabályozó intézkedések korlátozzák a vállalkozásoknak a szabad gazdasági tevékenységhez való alapvető jogát. Ezt legalábbis mérlegelni kellett volna, ami nem történt meg.